

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΠΙΜΟΡΦΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΓΩΓΕΑ ΜΟΝΟΝ Έν Αθήναις φρ. 15 — Έν δε ταίς επαρχ. φρ. 16 — Έν τῷ εξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΛΕΡΩΜΕΝΩΝ

Τέλος πάντων οί λερωμένοι ήρχισαν να αισθάνωνται ότι το έδαφος, έφ' ου έστηρίζοντο, υπεκφεύγει υπό τους πόδας αὐτῶν. Ο Αρχιλερωμένος ώμολόγησεν άνευ αίσχύνης και άνευ μετανοίας έντός τῆς Βουλῆς, ότι ή εξάμηνος Κυβέρνησις αὐτοῦ παρήλθεν άνευ τῆς ελάχιστης ύλικῆς αύξήσεως του στρατοῦ και μετά έντελους ήθικῆς παραλυσίας και καταστροφῆς αὐτοῦ. Διά τουτο εζήτησε να καταργηθῶσι πάσαι αἱ εξαίρεσεις του περι επιστρατείας νόμου και ή επονεϊδιστος αύτη Βουλή ήκουσε μετά βαθείας αναισθησίας την όμολογίαν ταύτην και αύτή δε ή Θεοδωρογιαννοῦλα ελησμόνησεν ότι υποκρίνεται τον κομματάρχην και εσιώπησε τέλειον. Ο Κουμουνδοῦρος εφαντάζεται μέχρι χθές ότι ή Εὐρώπη εκ φόβου προς τον πόλεμον θα επέβαλλε την θέλησίν της εἰς την Ελλάδα και την Τουρκίαν με οιονδήποτε συμβιβασμόν, αὐτός δε τότε παρουσιάζόμενος φαιδρός ενώπιον τῶν λερωμένων του, θα έφερε και πάλιν το περιπυστον εκεινο έπιχείρημα: ατί να κάμωμεν; εἴμεθα αδύνατοι, πρέπει να υπακούσωμεν. Τώρα μόλις ήρχισε να έννοη ότι ή Εὐρώπη επιδιώκει τον πόλεμον και οσαυ και αν θέλη, ο Κουμουνδοῦρος να αποφύγη αὐτόν, δεν θα τό κατορθώσῃ.

Εξ μῆνης λοιπόν, καθ' ου; τὰ ισρώτερα συμφέροντα του έθνους ενεπιστεύθησαν εἰς τους φαυλοκρατικούς, παρήλθον οχι μόνον άνωφελεῖς, αλλά και επιζημιώτατοι εἰς την εθνικὴν ήμῶν υπόθεσιν. Τώρα ο κ. Κουμουνδοῦρος προσπαθεῖ, εστω και με καταστροφήν τῆς Ελλάδος να περισυναγάγη δπωςδήποτε ατρατόν δια να πολεμήσῃ. Και πρέπει καθ' ήμῶς να πολεμήσῃ ο Κουμουνδοῦρος και μόνος αὐτός διότι σήμεραν, αν άλλη κυβέρνησις αναλάβῃ τον πόλεμον, την μεν εθνικὴν ήτταν και καταστροφήν δεν θα δυνηθῃ να προλάβῃ, —διότι είναι άργά πλέον— θα γείνη δε αίτία να αποφύγῃσι την ευθύνην και την τιμωρίαν οί λερωμένοι και ο άρχηγός αὐτῶν.

Οχι! δεν πρέπει να γείνη τουτο ο άνθρωπος και το κόμμα το όποιον επί δύο γενεάς ελήστευσε και κατεμωλώπισε το έθνος πρέπει να εξοντωθῇ μέχρις εσχάτων προς τουτο δε είναι άπαραίτητος ο πόλεμος τον όποιον επί 16

ετη το κόμμα τουτο επαγγέλλεται δια να ληστεύη και να ενισχυθῇ. Ο πόλεμος υπό τον Κουμουνδοῦρον θα είναι ήττα και όνειδος. Όμολογοῦμεν τουτο· άλλ' οφείλομεν να άνεχθώμεν το όνειδος τουτο ως χειρουργικὴν έγχείρησιν, ήτις θα απαλλάξῃ ήμῶς δια παντός από το πολύ αισχρότερον και επιβλαβέστερον όνειδος, το όποιον εγκολάπτει εἰς την Ελλάδα προ δύο δεκαετηρίδων το κόμμα τῶν λερωμένων.

Πιστεύομεν ότι και ο κ. Τρικούπης είναι σήμεραν, ότι είναι πλέον λιαν άργά προς σωτηρίαν τῆς εθνικῆς τιμῆς. Ας αφήσῃ άνενόχλητον τον Κουμουνδοῦρον να πολεμήσῃ διότι τότε μόνον, όταν ή εθνικὴ φιλατιμία πληγῇ θανάσιμως, θα έννοήσῃ ο ελληνικός λαός, ότι άτιμωρηται δεν είναι άνεκτή έντός κοινωνίας τινός επί δύο γενεάς ή φαυλοκρατία. Το έθνος θα τιμωρηθῇ δια την μακράν άνοχήν του, αλλά και επί τέλους θα σωθῇ τουτο δε μόνον υπολείπεται να επιθυμήσωσι πάντες οί αγαπῶντες και πονοῦντες τον τόπον τουτον.

Βριτήθειε Μεσσήνιε! την ήμέραν εκεινην θα έννοήσῃς ότι ή κοινωνία δεν άπαρτίζεται εκ συμφερόντων μόνον και μακροηθειῶν, τὰς όποιás εξεμεταλλεύθῃς τόσοσν επιδειξίως δια να μεγαλυθῇ. Την ήμέραν εκεινην θα έννοήσῃς ότι ο επαγγελλόμενος την γενικὴν διασθοράν ως πολιτικόν σύστημα προπαρασκευάζει δια τὰ γηρατειά του την θείαν τιμωρίαν και δια την μνήμην του τὰς άράς ολοκλήρου κοινωνίας. Την ήμέραν εκεινην θα αισθανθῃς ότι ή κοινωνία άντιπροσωπεύει επί γῆς την θείαν μεγαλειότητα και ότι, μοιραῶντι δύνασαι να παρεκτραπῇ επί ετη τινά εἰς την όδόν τῆς άνηθικότητος, αύχ' ήττον επί τέλους θα κατισχύσωσιν εν αύτῇ αἱ αναληκτικῶται άρχαί τῆς Αρετῆς και τῆς δικαιοσύνης. Πανοῦργε, οστις ετόλμησας να καταδολιεωθῃς και να χλευάσῃς τὰ ευγενέστερα ελάττηρια τῆς ανθρωπότητος, το αισθημα και την τιμὴν, προβλέπομεν, ότι θα εμπέσῃς εἰς τὰ ἴδια σου δίκτυα και άφου έχρημάτισας ο κακός τῆς Ελλάδος δαίμων, πρέπει να όμολογήσῃς και ο ίδιος ότι είναι θεία δικαιοσύνη να εξοντωθῃς ως τοιοῦτος μετά τῶν λερωμένων σου.

Δός του.

ΒΟΥΛΗ.

Συνεδρίασις τῆς Πέμπτης.

Ἐπισημαίνω ἐπὶ τῆς βουλῆς, πλὴν τῆς ἐξουσίας τὸ ὑποπεύσασθαι καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Κουμου- δούρος εἶχεν ἀλλάξει ἐπενδύτην, ἐμελανεμένον· εἶχε καὶ παρ' αὐτῷ καθήμενον οὐχὶ τὸ γερνόντιον τοῦ "Αρεωσι- ἢ τὸν φαῖον καὶ ἐσκληκῶτα Σωτηρόπουλον, ἀλλὰ τὸν ὑπερ- ποτ' ἐρυθρὸν ὑπουργὸν τοῦ πολέμου· σημεῖον καὶ τοῦτο τῶν καιρῶν καὶ τῆς ἐπὶ τὸ πολεμικώτερον τροπῆς τοῦ πρωθυ- πουργοῦ μας, ἐφ' οὗ μάλιστα θ' ἀνεζήτει σήμερον καὶ τὸ σύ- νηθές του ἐκεῖνο ἐπαγωγὸν μειδίωμα, ἀλλὰ σοβαρὸς, ψύ- χραιμος, σχεδὸν βαρὺς ἐνόμιζες ὅτι ὄλην τὴν τεσσαρακο- στὴν μὲ τὴν κατάνυξιν καὶ τὰς μετανοίας τῆς ἔφερον ἐπὶ τῆς νέας του ταύτης προσώπου.

Τὰ πάντα τέλος ἐνέφαινον ἀλλοίαν τιὰ καὶ σοβαρὰν τὴν ὄψιν. Οὔτε θόρυβος, οὔτε παιδαρισμοί, οὔτε ἀστειότητες, οὔτε χαριεντισμοί, οὔτε χασμῆματα· καὶ ὁ Δημοκρατικὸς ἠσύχαζε καὶ ὁ Μεσοσηνέζης ἐγρηγόρει, καὶ ὁ Ρώμιος ἐδεί- κνευε σημεῖα ζωῆς, καὶ ὁ Τσουτσουνάτος ἔτεινε τὸ οὖς πρὸ τοῦ ἐξηγηριωμένου μύστακος του καὶ ὁ Οἰκονόμος συνεκοι- νώνει καὶ ὁ Χ. Νικολῆς ἴστατο ἐπὶ ποδός καὶ ὁ πρόεδρος ἔστριβε τὸν μύστακα καὶ ὁ Λομβάρδος ἀνέμενον ἀτάμπακος καὶ τὸ σπουδαιότερον, οἱ ἐν τῷ θεωρεῖω τῶν διπλωματῶν ξένοι δὲν ἐμειδίωον—πόσον ἀπλοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι!

Ἄλλ' ἰδοὺ συγκίνησις ἀκαριαία ἐπὶ πᾶσι χύνεται, τὰ στόματα βωβούνται, ἡ προσοχὴ ἐντείνεται καὶ κατὰ μέσον τῶν προβεβλημένων ὄτων καὶ τῶν γουρλωμένων ὀφθαλμῶν ὁ πρωθυπουργὸς ἐκπέμπει ἀπὸ τοῦ βήματος . . . —ἰνο- μίσατε ἴσως καμμίαν προκήρυξιν πολέμου; ὄχι.—ἐκπέμπει τὸν λόγον.

Ἡθελήσαμεν πρὸς στιγμὴν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ ἀλ- λαγὴ ἐνὸς ἐπενδύτου ἦν δυνατόν νὰλλάξῃ καὶ μυαλά· ἐπι- στεύσαμεν ὅτι ἦν δυνατόν ὁ Κουμουνοδούρος νὰ ἦν ἄλλος παρὰ Κουμουνοδούρος· ἀλλ' ὁ κ. πρωθυπουργὸς μὲ τὴν συ- νείδησιν ἡσυχωτέραν καὶ τῆς ἀεὶπιστοσύνης τοῦ Παράσχου μᾶς ἤλεγξεν ἐν τῇ εὐπιστίᾳ μας.—δὲν πρόκειται, λέγει, οὔτε περὶ πολέμου, οὔτε περὶ ἀπειλῆς κἄν τινος παραπλη- σίας· ἀλλὰ θέλομεν τὸν στρατὸν ἀπλῶς γιὰ τὸ γοῦστό μας, γιὰ καμμίαν παρέλασιν, γιὰ νὰ οἰκονομηθῶσι μερικὰ οἰκί- πεδα . . . —

Καὶ εἰς ὅλ' αὐτὰ μόνον ἕνας Σωτήρης Πετιμεζᾶς ἀπὴν- τησε μὲ γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε θὰ ἐπιστεύομεν φκιασμένην ἀπὸ πεσοῦ ἀρβύλας, ἀλλ' ἦτις σήμερον πρὸ πάν- των ἐφάνη ὅτι καὶ τὴν ἐπιτριβὴν τῆς γαλέτας ἤδη ἀπέ- βαλε καὶ εἰς τὸν ζυγὸν τῶν ἀροτῆρων δὲν ὑπήχθη. Ἐν δὲ τῇ χρήσει τῶν κοινῶν τόπων καὶ τῶν ῥητορικῶν ἀποστρο- φῶν, Μεσολογίου, 1821 καὶ τῶν τοιούτων τὸν ἀνεγνω- ρίσαμεν δόκιμον μιμητὴν τοῦ Μεσοσηνέζης κατὰ τοῦτο δὲ καὶ εὐτυχέστερον, ὅτι ἐχειροκροτήθη καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν οὐχὶ ἐντελῶς ἀνοήτως.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἤχθημεν κατὰ παρασάγγας

ἐγγύτερον τοῦ πετωμένου καὶ χωρὶς νὰ δώσωμεν προσο- χὴν εἰς τοὺς ῥιτισμοὺς καὶ τὰ λακτίσματα τοῦ Λομβάρδου ἢ εἰς ἐσθὺ καὶ αὐτομάτως μᾶς εἰλκυσε πρὸς τὸν Ἀλατα- ποθηκάριον, διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι εἶχομεν νὰ κάμωμε πάλιν μὲ Πετιμεζᾶν. Καὶ ὁ εἰς ἐξάδελφος δὲν ὑπελείφθη τοῦ ἄλλου ἢ κατὰ ἓνα χειροκρότημα καὶ ὄλιγον 21· μάλι- στα καὶ τὸν ὑπερέβη κατὰ μίαν ἀλήθειαν, ὅταν εἶπεν ὅτι, ὁ κ. πρωθυπουργὸς ἀφοῦ ἀφίνει τὰ πάντα κατὰ διαλείμ- ματα μεγάλα νὰ χαλαρῶνται ἔρχεται αἴφνης νὰ ῥίψῃ τὸν δαυλὸν τῆς πυρκαϊᾶς διὰ λόγων· ἀλλ' ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ πρῶτῃτερον ὁ κ. πρωθυπουργὸς ὅτι τὸ ἔργον τῆς συνόδου ταύτης δὲν ἦσαν αἱ συμπάσεις, αἵτινες τὸν σύμπαντ' ἀπερ- ῥόφησαν χρόνον. Ἐν τούτοις ὁ Κουμουνοδούρος βεβουσιζόμενος εἰς τὴν διόρθωσιν τοῦ λόγου του, ἄγρον ἠγόρασεν καὶ δὲν ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν ἢ διὰ νὰ ἴδῃ τὸν Τρικούπην ἐπὶ τοῦ βήματος καὶ τότε, ἐξ ἀπλῆς ἀπροσεξίας βεβαίως, εἶδομεν τὸ μελανοδοχεῖόν του νὰ κυλισθῇ ἐπὶ τοῦ ἀντιγεγραμμέ- νου του λόγου, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐφάνη ὅτι ἐτάραξε τὴν πρόληψίν του ὡς προάγγελον ἐντελοῦς μουτζουρωμάτος.

Εἶχομεν καιρὸν νὰκούσωμεν χειροκροτήματα, ἀλλὰ σή- μερον πλέον θραύσις ἐγένετο, ὁσάκις ὁ Τρικούπης ἐνέτεινε τὴν φωνήν (!). Χωρὶς τὰ ψέμματα ὅμως εἶπε καὶ μερικά, διὰ τὰ ὁποῖα χαλάλι θὰ τοῦ ἐκάναμεν ἓνα bis, ἂν δὲν ἐφο- βούμεθα μὴ διαταράξωμεν τὸν ὕπνον τοῦ παρθένου πρᾶ- ῖδρου μας. Ἰδίως κατὰ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ λόγου του, ὅτε καὶ τὸ θεωρεῖον τῶν κυριῶν ἦν πληρὲς, ἐν ᾧ καὶ δύο βλάχισσαι, ἦν ὄλος πῦρ καὶ κεραυνὸς κατὰ τῆς φαλακρᾶς κεφαλῆς τῶν κυβερνῶντων.

Καὶ ἡ βουλή καὶ τὰκροατήρια θερμῶς ἐχειροκρότησαν τὸν ἀναβιώσαντα ἀρχηγὸν τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ μὰ τὴν ἀ- λήθειαν, εἶδομεν φανατικώτατον κουμουνοδουρικὸν κρυπτό- μενον ὀπισθεν τῶν στόλων ἵνα μὴ φωραθῇ χειροκροτῶν.

Εἰς ὅλα ταῦτα ὁ Κουμουνοδούρος τετριμμένος, ὡς πάν- τοτε, ψόφιος, ἀόριστος, παλιλλόγος ἐτερέτισεν ὄλιγην με- τριοφροσύνην, ὄλιγην σύνεσιν, ὄλιγην φρόνησιν καὶ πολλὴν βῆχᾶ, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ μόνον ἐλάμβανεν ἐκάστοτε ἀπὸ τὸν Σχιώτην ἢ τὸν Καρδαρᾶν ἓνα δυὸ μπράβο.

Τὸ ἄκρον δ' ἄωτον τῆς ἀηδίας ἦν νὰ βλέπῃς τὸν Παπ- παλαχανόπουλον ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὴν πολιτικὴν συζήτησιν, νὰ ὀμιλήσῃ περὶ στρατείας καὶ πολέμου· καὶ τί νομίζετε; εἰς ὅλα ἔχει ἐπισήμους πληροφορίας, ἀπὸ τὸ Κεντρικὸν Τα- μεῖον, βεβαίως.

Ἐν τούτοις καὶ αὐτὸς καὶ ὁ πατρὸν αὐτοῦ μάτην καὶ τὰς χεῖρας καὶ τὸν λάρυγγα ἐταλαιπώρησαν, τὸ ἀναίσθη- τον ἀκροατήριον δὲν τοὺς ἐχειροκρότησε, δὲν τοὺς ἐστεφά- νωσεν· ἔδωκαν καιρὸν ὅμως εἰς τὸν Λομβάρδον νὰ κτενίσῃ τὸν μύστακά του, εἰς τὸν Οἰκονόμου ν' ἀναθεωρήσῃ κἄνεν ἄλλον ἰδιόρρυθμὸν του νομοσχέδιον καὶ εἰς τὴν ὄλην βου- λὴν νὰ καπνίσῃ ἓνα δυὸ τσιγάρα εἰς τὰ παρασκήνια.

Καὶ τέλος πάντων ὅλ' αὐτὰ δὲν ἦσαν, ἢ ἓνα μεγάλο μεγάλο ποῦφ, μεθ' ὃ ἢ μὲν βουλή μετέβη εἰς τὰς Ὀλυμπίας ἀνασκαφὰς πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν διπλῶν ἀρχαιοτήτων, ἡμεῖς δὲ εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων νὰ πάρωμε τὸν ἄερα μας.

Νάτος.

ΤΟ ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ἐν τῷ νεκροταφείῳ τῶν Ἀθηναίων

Κάθε ψυχασάββατο, σὰν ἐρθῇ τὸ βράδυ, Οἱ νεκροὶ σηκώνονται, λὲν, ἀπὸ τὸν Ἄδην, Τρέχουνε, γυρίζουνε σὰν τρελλοὶ ἰδῶ κάτω, Τρῶνε καὶ χορεύουνε, πίνουνε βετσίνατο, Κι' ἔτσι ἀποκρέουνε ὄλοι μὲ μανία, Γιὰτὶ θάχουν ὕστερα νήστιν αἰώνια.

Βρὲ παιδιὰ, ἴσ' τὴν πίστι μου, δὲ θὰ νᾶνε ψέμμα. Στὴν Ἀθῆν', ἂν θέλετε, ῥίξτε' ἓνα βλέμμα Κάθε ψυχασάββατο ποῦ πλακῶνει πρῶτο, Καὶ θὰ ἴδῃτε, δίκαια κάνουν τόσο κρότο . . . Ἐρχονται, μαζεύονται, πρὶν ἀκόμα φέξῃ, Νισοὶ καὶ νιαῖς μὲ τὸ σωρὸ κι' ὅποιος πρωτοτρέξῃ, Καὶ σκορπίζονται μαζῇ μὲσ' τὸ κοιμητήρι, Καὶ τὸ πρὸ θεότρελλο στένουν πανηγύρι. Τάχα φέρουνε ἐκεῖ χίλια δυὸ λουλούδια Καὶ τοὺς τάφους βάνουνε, σὰν τὰ μαθητούδια Ὅπου γιὰ τὸ δάσκαλο, μὲσ' ἀπ' τὸ βιβλίον, Κάνοντας πῶς μελετοῦν, λένε χίλια δύο.

Ἐτσι καὶ στὰ λούλουδα πῶρχονται κι' ἀφήνου —Εὐκόλο, ἀφοῦ δάκρυα δὲ μποροῦν νὰ χύνου— Βλέπω νερότη—ἔρωτα, ταῖρι ἐκεῖ κρυμμένο, Καὶ ὄχι, ὄχι, δάκρυα γιὰ τὸν πεθαμένο . . .

Κάπου κάπου ἀκούεται καὶ παπᾶ τροπάρι, Μὰ μ' ἐκεῖνο ὁ παπᾶς μόνος ξεφαντώνει, Στὴ Ζωὴ ὁ ὀάνατος κάνει τὸ φανάρι, Κάθε μνημ' Ἀποκρηᾶς γίνεται σαλῶνι, Κι' ἔτσι στὰ κρεβάτια τοὺς οἱ νεκροὶ ζυνοῦνε, Καὶ ζηλεύουσι τὴ ζωὴ, τὴ ζωὴ ποθοῦνε, Καὶ σὰν ἐρθ' ἡ νύχτα τοὺς, ἡ δική τους ἡμέρα, Κάνουσι ἐπανάστασι ὄλοι πέρα πέρα, Χύνονται, σκορπίζονται, μὲσ' τοὺς δρόμους ὄλοι, Καὶ γιορτάζουσι οἱ νεκροὶ τῆς ζωῆς τὴ σκόλη . . .

Πολλοὶ μάλιστα' ἀπ' αὐτοὺς, ποῦ τὴ νύχτα τρέχουσι, Οἱ φτωχοὶ, στοὺς πάγους τῶν πόση φλόγα ἔχουσι! Τοὺς ἐκάψαν τὸ πρῶτ' ἄτι κατὶ μάτια, Ποῦ καὶ δυὸ φοραῖς νεκροὺς κάνουνε κομμάτια . . .

Κωστής.

Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ

Ἄν καὶ σκοπὸ δὲν ἔχω τοὺς Τούρκους νὰ τρομάξω, Ἄλλ' ὅμως, κύριοί μου, μοῦ φαίνεται καλὸ Καὶ τοὺς ἐφείδρους ὄλους ἀμέσως νὰ συνάξω· Λοιπὸν τὴν ἐφεδρείαν τοῦ ἔθνους προσκαλῶ. Πλὴν πόλεμος, σᾶς λέγω, καθόλου δὲν θὰ γίνη, Πᾶ! πᾶ! Θεὸς φυλάξοι! . . . Ὁὰ ζοῦμε ἐν εἰρήνῃ.

Ἐννιά χιλιάδες λείπουσι ντόπιοι Ῥωμηοὶ καὶ ξένοι, Καὶ ἐπειδὴ μὲ ὅσα τρεχάματα κι' ἂν κάνω Δὲν εἴμπορῶ νὰ εὐρῶ ποῦ εἶναι τρωπωμένοι, Εἰς τοὺς ἐξαιρεθέντας κι' ἐγὼ θὰ ξεθυμῶ. Πλὴν πόλεμος καὶ πάλι σᾶς λέγω δὲν θὰ γίνη, Πᾶ! πᾶ! Θεὸς φυλάξοι! . . . Ὁὰ ζοῦμε ἐν εἰρήνῃ.

Ἄλλ' ἂν τοὺς πάρῃς ὄλους, ἐσεῖς θὰ μοῦ εἰπῆτε Μάτια πολλὰ θὰ γίνουσι γιὰ τὸ ψωμὶ γαρῖδα, Μὰ ὅταν ἡ πατρίς μας βαρεθάρως ἀδικῆται, Δὲν πρέπει νὰ ψοφήσῃ κανεὶς γιὰ τὴν πατρίδα; Πλὴν πόλεμος καὶ πάλι σᾶς λέγω δὲν θὰ γίνη, Πᾶ! πᾶ! Θεὸς φυλάξοι! Ὁὰ ζοῦμε ἐν εἰρήνῃ.

Καὶ ἂν ἐκ τῶν ἐφείδρων ἔβροῦν πολλοὶ φευγάτοι, Καὶ ἂν κι' αὐτοὺς δὲν εὐρῶ—ὦ! ποῖα συμφορὰ! — Ἐ! τότε, κύριοί μου, κι' ἐγὼ ἀπὸ γεινάτι Εὐθὺς καλῶ ἴστα ὀπλα καὶ τὴν ἐθνοφρουρά. Πλὴν πόλεμος καὶ πάλι σᾶς λέγω δὲν θὰ γίνη, Πᾶ! πᾶ! Θεὸς φυλάξοι! Ὁὰ ζοῦμε ἐν εἰρήνῃ.

Ἄς γίνη μιὰ καζάρμα τὸ ἔθνος κι' ἂς μὴ φᾶμε, Γιὰτὶ ἂν ἡ Εὐρώπη μᾶς ἴπῃ καὶ θὰ μᾶς ἴπῃ Σὲ πέντε δέκα ἡμέραις στὰ Γιάννινα νὰ πᾶμε, Τί θ' ἀπαντήσω τότε χωρὶς στρατό; . . . Ντροπὴ! Πλὴν πόλεμος καὶ πάλι σᾶς λέγω δὲν θὰ γίνη, Πᾶ! πᾶ! Θεὸς φυλάξοι! . . . Ὁὰ ζοῦμε ἐν εἰρήνῃ.

Δὲν ἔμαθα ὡς τώρα τί γίνεται ἴσ' τὴν Πόλι, Τί εἶπεν ὁ Σουλτάνος καὶ τί οἱ Πρεσβευταί, Ἐν τούτοις τὸ τουφεκί ζητῶ νὰ πάρουν ὄλοι, Κι' ὁ Κότταρης κι' ὁ Λάμπας κι' οἱ ἄλλοι βουλευταί. Πλὴν πόλεμος καὶ πάλι σᾶς λέγω δὲν θὰ γίνη, Ὁὰ μᾶς τὰ δώσουσι ὄλα οἱ Τούρκοι ἐν εἰρήνῃ.

Souris

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ.

I.

Μούσα γλυκειά τῆς ἀνοιξης, τρικούβερτη νταρντάνα
Χρυσή παρθένα τ' οὐρανοῦ, τῆς φύσης πεταλοῦδα,
Κατέβα πάλι σήμανε τὴν ἔθνικὴν καμπάνα
'Απὸ τὸν Πίνδο ν' ἀκουσθῆ καὶ κάτω ὡς τῆ Σοῦδα,
Νὰ βοβολήσουν τὰ παιδιὰ ἀρματωμένα πάλι
Καὶ μαζεμμένα νὰ βρεθοῦν στὴ μητρικὴ ἀγκάλῃ!..

'Ο βασιλῆς μας στ' αἶτι του θά'ροβολήσῃ πρῶτος
'Ο Κουμουντοῦρος δεύτερος θὲ νὰ κατακυλήσῃ,
'Η πεζουριὰ, τὸ ἱππικὸ, τῶν κανονίων ὁ κρότος
'Απὸ βουνὸ σ' ἄλλο βουνὸ θὰ σκούξῃ, θ' ἀντηχήσῃ!
'Βτσι μιά πέτρ' ἀπ' τοῦ Τρελλοῦ τὴν κορυφὴν ἔσπυνε
Κ' ἢ ἄλλαις ἀπὸ πίσω τῆς εὐθῆς κατακυλοῦνε.

'Ὡ! τί θὰ γίνῃ, Δέσποινα, ἐκεῖνὴ τὴν ἡμέρα,
Τί καρδιοκτύπι ἀμέτρητο, τί περισσὴ ἀντάρα!
Θ' ἀκούγεται ἓνα βογγητὸ σ' ὅλη τὴν ἀτμοσφαῖρα
'Ὅσάν νὰ ψήνευν λείοντα ἀπάνω στὴν ἀσχάρα!..
Μούσα γλυκειά τῆς ἀνοιξης, τρικούβερτη νταρντάνα
Κατέβα πάλι σήμανε τὴν ἔθνικὴν καμπάνα!!

II.

Ροβολοῦν, ροβολοῦν, ροβολοῦνε
Κρητικοί, Ἡπειρώται γεροί
Φουστανέλλα καὶ βράκα λερὴ
Οἱ καυμένοι φοροῦνε!..

'Απ' τὴ Σάμο, τὴ Ρόδο, τὴ Χίο
'Απ' τὴν Κύπρο, τὴν Κάσο, τὴν Κῶ
Τὸ καθένα ὀρμαῖ τραγικὸ
Εἰς τὴν πάλῃ θηρίο!!

Κ' ἔχουν τόση στὰ στήθια τους λύσσα
Ποῦ ὁ καθένας τὸν ἄλλο κυτᾶ
Σὰν ἔχθρὸ του, κ' αἰτία ζητᾶ
Νὰ τὸν φάῃ περίσσα!..

Μὴ παιδιὰ 'στὸ Θεὸ σας ἀκόμα
Μὴ κινήματα ἄτακτα μὴ!!
'Απὸ Τούρκους, σὲ μία στιγμὴ
Θὰ ἀπλώσουμε στρῶμα.

Τί θὰ γίνῃ, Θεέ, τί θὰ γίνῃ!
Εἰς τὴ μάχῃ τὴ νέα αὐτὴ,
Δὲν θὰ μείνῃ οὔτ' ἓνα αὐτὴ
Οὔτε δόντι θὰ μείνῃ!

III

Ἐκίνησε λοιπὸν τὸ Ἑλληνικὸ φουσατό
'Απ' ἄτακτα στρατεύματα καὶ τακτικά
Καὶ περπατοῦσε ἀρειμάνιο, φορτωτό
Μὲ μίτωπο... στὰ σύνορα τὰ τουρκικά.

'Ο βασιλῆς μας πρῶτος ἀπὸ τὸ παλάτι
Κατέβη κι' ἀπ' τὸ θρόνον τὸ βασιλικὸ
Μ' ἀπόφασι ἀπάνω σ' ἓνα μαῦρο αἶτι
Νὰ στήσῃ τὴ σημαία μας στὸ Δομοκό.

Κ' ἐρχόταν ἀπὸ πίσω ἡ ἐπιστρατεία
—'Ὀλόκληρος, Θεέ μου, ὁ Ἑλληνισμός—
Κ' εἶχανε τόση θαυμαστὴ τὴν πειθαρχία,
Ποῦ σ' ἓνα μόνο γκούχου ἀκουγες, **σκασιμός!!**

Πέρασαν ἀπὸ τὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος
'Ὅλοι μαζὴ μὲ σοβαρὸ καὶ βῆμα βᾶδην,
Μ' ἀξάφια στὴ φωνὴ ἑνὸς προστάγματος
Τὸ ἔβαλαν ὅλοι μονομιάς εἰς τὸ τροχάδην.

Κυρίαὶ χιλιάδες ἦταν στὰ μπαλκόνια
Καὶ ῥίχνανε μπουκέτα καὶ ζαχαρωτὰ
Κορδέλαις, στέφανα, γιρλάντες, καὶ μπομπόνια,
Δάκρυα, φιλιά, καὶ ἄλλα δῶρα ἐκλεκτά!!

'Ὅμως αὐτὰ τὰ μάζεψαν σχεδὸν ἡ μάγαις
Ποῦ ἔτυχε νὰ συνοδεῦσον τὸ στρατό,
Γιὰτὶ ὁ στρατὸς τριάντα δῶμα παρασάγγαις
'Ἦταν μακρὰ ἀπὸ τὸ πανηγύρι αὐτό!

Θεέ μου Χριστιανέ, βάλ' τὸ δεξιὸ σου χέρι
Νὰ πᾶν τὰ πράγματα δεξιά εὐνοϊκά,
Μουλάρια ἄλογα καὶ τὸ λοιπὸ ἀσκεῖ
Μὴν ἀρρωστήσουνε στὰ ὀδοιπορικά!..

IV.

Στὰ σύνορα τί νᾶναι, αὐτὸ ποῦ κοκκινίζει;
Τί νᾶν' αὐτὸ ποῦ τόσο στὰ σύνορα βοῖζει;
Εἶναι βασιβουζοῦκοι καὶ εἶναι ζεϊμπέκοι
Κ' αὐτὸ ὁποῦ βοῖζει εἶναι τὸ τουμπιλέκι!!

Τὸ τουρκικὸ ἀσκεῖ, κοπάδι σὰν ἀκριδα
'Ἐπλάκωσε τὴ μαύρη, τὴ δούλη μας πατρίδα
Καὶ στέκεται ἀντίκρυ μὲ τὴν ψυχὴ σὲ σῶμα
Νὰ δῇ τὸ βασιλεῖά μας μὲ ὄλο του τὸ σῶμα.

Οἱ δούλοι ἀδελφοί μας, μὲ σίδερα γὰ στήθια
'Ανάσκελα προσμένουν Ἑλληνικὴ βοήθεια
Καὶ μὲ βρεγμένο μάτι κυτᾶζον σὸν αἰθέρα
Νὰ δοῦν νὰ κυματίσῃ Ἑλληνικὴ παντιέρα!

'Ακόμ' ὀλίγαις ὥραις ἀδέλφια καρτερεῖτε
Καὶ σὲ κομμάτι ὄλοι θὰ ἐλευθερωθῆτε.
Καρδιά, καρδιά ἀκόμα! ὀλίγη ψυχραιμία,
Νὰ ὁ στρατὸς μας βγαίνει τῶρ' ἀπὸ τὴ Λαμία.

V.

Κολοκοτρώνη μου ἀρπάξε ἓνα
'Απὸ τὰ σῶματα γοργὰ γοργὰ
Καὶ ἔλα πέταξε μαζὴ μὲ μένα...
Αἴ! ποῖα λησμόνησε τὸν Καλλιγᾶ!..

Σὺ Πονηρόπουλε μὲ τὰ κανόνια
Κτύπα τὸν ἄπιστο μέσ' τὴν καρδιά,
Γιὰ νὰ σωριάζεται σὰν τὰ τριγώνια
Ποῦ σηματοδοῦνε εἰς τὰ κλαδιά.

Γρίβα σὺ τράβηξε τὴ φανταρία
Καὶ πῆσ' ἀτρόμητος ἀπ' τὸ πλευρὸ
Καὶ δίχως θόρυβο καὶ φασσαρία
Κτύπα τὸν τύρανο εἰς τὸ σταυρό.

'Εοὺ μὲ τ' ἄλογα Μαυρομιχάλη
Καρτέρα φύλαγε ἐκεῖ σιμὰ
Κι' ὅταν θὰ φεύγουνε σὰν ἀγριογάλοι
Τότε τοὺς ῥίχνεσαι... κι' ὄλους κιμὰ!!

'Ἐσεῖς οἱ ἄτακτοι μὴν καρτερεῖτε
Κι' ὅπου κοπάδι βόσκ' ἔχθρικὸ
Μὲ μιά σας ἔφοδο αἰχμαλωτῆτε
Καὶ στὸ στρατόπεδο τὸ ἑλληνικὸ!..

VI.

Ταρατατάμ... σημαίνει ἡ τρομπέτα
Καὶ μπάμ! ἀκούγεται μιὰ τουφεκιά
Παντοῦ ἀστράφτει λόγχη μπαγιονέτα
Χτυπιέται ἡ Ἑλλὰς μὲ τὴν Τουρκιά.

Μπάμ, μπούμ, πρ... πρ!.. ἔμπρός παιδιὰ κτυπάτε
Πάρ! κάτω ἓνας πέφτει ἀπὸ καὶ
—'Αχ μ' ἔφαγε ὁ σκύλος!.. συχωράτε
Κράζει ἄλλος μὲ φωνὴ σπαρακτικὴ!

—Σὰς πῆραμε! οἱ Ἑλληνες φωνάζουν
—'Αλλάχ γκισοῦρ οἱ Τούρκοι ἀγκομαχοῦν,
Μπάμ, μπούμ, φράγκ, φρίγκ, νὰ δῶε ποῦ σπαραζοῦν.
Καὶ ἄλλοι δῶε ποῦ ξεψυχοῦν—

Πρ... πρ... καὶ μπάμ καὶ μπῆμ... Θεέ μου τ' εἶναι
Τὸ τόσο ὅπου γίνεται κακὸ;
Καὶ σὺ μαζὴ μὲ τὸ στρατό μας μείνε
Νὰ μποῦμε τέλος πάντων εἰς τὸ Δομοκό.

—Γιούργια παιδιὰ! ὁ βασιλεὺς φωνάζει
'Αλύπητα βαρῆτε τὰ σκυλιά!..
Τότε ὀρμαῖ καθένας καὶ ἀρπάξει
'Ἐνα ἔχθρὸ του ἀπὸ τὰ μαλλιά.

Πιάνουνε τὸν Ὀσμάν Πασᾶ γιὰ σκλάβο
Πιάνουν ἀκόμα τὸν Σουλεϊμάν
—μπγάβο, φωνάζει ὁ βασιλεὺς μας, μπγάβο,
Φωνάζουν οἱ αἰχμαλωτοὶ ἄμάν!!

Μακρὰ μακρὰ γρηὰ διπλωματία
Τῆς πέναις τὸ μελάνι τὸ χαρτί,
'Ὁ Γεώργιος μας μὲ τὴν ἐπιστρατεία
Θὰ γράψῃ τὴ συνθήκη τρανταχτή!..

VII.

Μούσα γλυκειά τῆς ἀνοιξης, τοῦ Μάρτη θυγατέρα
Χρυσὴ παρθένα τ' οὐρανοῦ τῆς φύσης πεταλοῦδα,
Κατέβα πάλι ἀνοιξε τὴν ἔθνικὴν παντιέρα
'Απὸ τὸ Πίνδο νὰ φανῇ καὶ ἴσα μὲ τὴ Σοῦδα
Νὰ βοβολήσουν τὰ παιδιὰ ἀρματωμένα πάλι
Καὶ νὰ βρεθοῦν ὅλα μαζὴ στὴ μητρικὴ ἀγκάλῃ.

Ζήτω.

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ.

Κυριακή 15 Φεβρουαρίου. — 'Επί της τραπέζης μου κείνται μικρά Ιοδέσμη και δύο παράσημα του Μάρτ- Βίσι τὰ λάφυρα του χορού. 'Ο χορός δὲν εἶνε εἰμὴ μάχη δι' ἣν αἱ γυναῖκες ἐτοιμαζόνται πρὸ ἡμερῶν καὶ οἱ ἄνδρες πρὸ ὤρων.

'Όταν ὁ ἀθάνατος Στράους δίδῃ τὸ σύνθημα τῆς ἐνά- ρξεως, ὅταν οἱ ὀφθαλμοὶ σας βάλλωσι τὰ πρῶτα βλέμματα, ὅταν ἡ ὄσφύς της ζώνηται τὸν βραχιονά σου, ὅταν ἡ χεὶρ σου ναρκουται ἐπὶ τῆς χειρὸς της, ὅταν τὰ στήθη σας ἐγ- γίλωσι συγκατοῦντα τὴν ἡδονήν, ὅταν τὰ χεῖλη σας ἐν- δύνωνται γηραίου διπλωμάτου τὴν φενάκην, δὲν συνάπτετε ἀγῶνα; Καὶ ὅπλα καὶ διπλωμάται.

Δευτέρα. Πρωτὰ. — 'Όποια ἀναμνήσεων σύγχιους ἐν τῇ κεφαλῇ μου καὶ ὀπόςαι ἀμφιβολίαι ἐν τῇ ψυχῇ μου! Με- λαγχολία καὶ κόπωση, ἰδοὺ ὁ ἐπιλογος τοῦ χοροῦ.

Αἱ χεῖρές μου ἀναδίδουσι γλυκὺ ἀρωμα ὄπερ τοῖς μετέ- δοσαν χεῖρες τοῦ κρίνου ἀρότεραι. Οὕτω τὸ πτωχὸν φύλ- λον ὑποκλέπτει μύρον ἴσως συνδεθέν.

Πέμπτη. Πρωτὰ. — Πληξίς δι' ὄλους, δι' ἐμὲ μαγεία. 'Αρκοῦσι δύο ἀστέρες ἵνα ἱλαρύνουν νεφελῶδη νύκτα καὶ δύο ὀφθαλμοὶ ἵνα χύσουν γόητρον εἰς παγωμένην συνάθροι- σιν. Τοὺς εὖρον. Τὸ γαλανόν των φῶς ἦτον ἀπλετον.

Πέμπτη. Μεσημέρια. — 'Η πενταετὴς ἀδελφή μου πυ- ρέσει. 'Εκλαιεν ὀλοκλήρον ἡμέραν διότι ἡ μητέρα της ἐ- λυπήθη τὰ ἑκατὸν φράγκα καὶ δὲν τὴν ἐστειλε εἰς τῆς κ. Μελά τὸν χορὸν. 'Ο πολιτισμὸς μας κατώρθωσε νὰ μετα- βάλῃ εἰς ἀνθρώπους τοῦ σαλοῦ τοὺς δράκους καὶ ταῖς δρακούλαις μας. Αὐτὸ καλεῖται πρόδος μαρῶν.

Παρασκευή. Νύξ. — 'Αν ἤμην γυνὴ θὰ ἐφαινόμην τοσοῦ- τον εὐκρινῆς, ὅτε νὰ μένω καὶ τὰς 'Αποκρέω με τὴν προσωπίδα, ἣν αἱ γυναῖκες πάντοτε φέρουσι. Καὶ ὅμως εἶ- δον τόσας χθῆς με πρόσωπα ἀπὸ τοῦ Τσάτσου καὶ τοῦ Πα- ναυλῆ! Αὐτὸ καλεῖται ἀπληστία.

Κυριακή. Πρωτὰ. — 'Η καυμέναις ἡ γρηαῖς! Μεταβάλ- λονται εἰς ἐξαρτήματα τοῦ καναπέ. 'Ο ὕπνος κλείει τὰ μάτια των καὶ ὁ χορὸς τὰ ἀνοίγει. Τὰ παιδιὰ των ὄνει- ρεύονται καρδιάς, καὶ αὐταὶ τὸ κρεβάτάκι των.

Κυριακή. 'Εσπέρα. — Τὸ ἀττικὸν ἄλας τῆς Φήμης με- τεβλήθη σήμερον εἰς ἀττικὸν ἀνάλατον. 'Ανάλατος φα- ἰδρότης, ἀνάλατος προσωποδοφορία, ἀνάλατα ὅλα. Βύθυμία ἄθυμος.

Τρεῖς μόνον μασκαράδες, οὗς ἐν τῇ ὀδῷ Σταδίου συνήν- τησα μοὶ ἐφάνησαν ἄξιοι προσοχῆς, ὁ Κουμουνοῦρος, ὁ Τρικούπης καὶ ὁ Δηλιγιάννης.

Καθαρὰ Δευτέρα. Πρωτὰ. — Τὰς ἐπλήρωσα ἀκριβὰ τὰς 'Αποκρέω! Μοῦ ἐκλεψαν τὴν καρδίαν μου!

Καθαρὰ Δευτέρα. 'Εσπέρα. — Τὸ Φάληρον ἐφόρει κα- λοκαιρινὰ. 'Η θάλασσά του σιγηλὴ, ὁ ἀήρ του λεπτός λεπτός, ὁ οὐρανὸς του γελαστός. 'Ο κόσμος του ἀνευ παρ- dessus.

'Όλοι οἱ χορευταὶ καὶ ὄλαι αἱ χορευτριάς συνηντήθησαν ἐκεῖ ἀδελφοὶ ἐν ἀγρυπνίᾳ. 'Εκαμον ὄλοι μαζί τὴν τελευ- ταίαν φιγοῦραν τῶν 'Αποκρέω. Promenade.

'Ητο τόση εὐμορφιὰ ὥστε κάθε ἄλλο, μόνον κόρτε δὲν ἤδύνατο κάνει νὰ νηστεύσῃ.

Καθαρὰ Τετάρτη. Πρωτὰ. — 'Όποια ἀρμονία! Αἱ πεδιά- δες ἐνδύνονται τὴν πρασίνην ἰσθητὰ των, τὰ δένδρα τὰ ἄνθη των, ὁ οὐρανὸς τὸ μειδιάμα του. Μῦρον καὶ κολάδημα, ζωὴ καὶ αἰθρία. Εἶνε ἡ γλῶσσα τοῦ Θεοῦ.

Θέσατε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἀναγνώσατε τῆς μνήμης σας τὸ σημειωματάριον. 'Όπου ἴδητε κηλίδα πλύ- νακτὴν μετάνοιαν. 'Ερχεται Μάρτιος, μὴν ἅγιος, νη- στεῦων καθ' ὅλην του τὴν ζωήν. 'Οἱ ἀνοίγουσι τὰ ἄνθη του πρὸ τῶν ὀμμάτων σας, ἀνοίξατε τὰς καρδίας σας πρὸ τοῦ Θεοῦ. 'Αναζητήσατε μετὰ τῆς ἀναζώσεως φύσεως. 'Ιδετε τὸ δένδρον τῆς ἐλευθερίας σας, Μάρτιον ἦνθισε, Μάρτιον μαραίνεται. Ποτίσατέ το, θέλει αἶμα ἵνα ἀναδώσῃ νέους βλαστούς.

Μάρτιος.

ΑΙ ΑΠΟΚΡΕΩ ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ

Τεργέστη, 20 Φεβρουαρίου.

'Ολίγος κόσμος ὡς ὁ τῆς Τεργέστης εἶναι ἐκδοτος εἰς τὸν τρελλὸν βίον. — Τὸ φαινόμενον αὐτὸ — ἐν ἐμπορικῇ μάλι- στα πόλει ὡς ὁ μαυλοῦκος Πειραιεύς — δὲν δύναμαι ἄλ- λως νὰ ἐξηγήσω, εἰμὴ ὅτι ἡ κοιτίς τοῦ 'Αδρία εἶναι ἐν ταῦτῳ καὶ ἡ λεκάνη εἰς ἣν καταρρέουσιν ὄλαι αἱ διασκεδά- σεις τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κόσμου. — Δὲν ὑπάρχει ψυχὴ ἐν Τερ- γέστη ἥτις νὰ μὴ ἀπολαμβάνῃ μέχρι κραιπάλης τὸ τρί- ῃμερον καρναβάλιον της, ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς τελευταίας Κυ- ριακῆς καὶ τελευτῶν τὴν καθαρὰν Τρίτην ἐν χορδαῖς καὶ ὄργανοις, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ἐκκλησιαστοῦ. Μ' ὅλην δὲ τὴν ἀντιπολίτευσιν ἣν ἔκαμεν ὁ Θεὸς ἐφέτος, ἐκκενώσας ὡς πελώριος πυροσβέστης ὀλοκλήρον τὸν οὐρανὸν του ὡς καιο- μένας . . . ἴσως ψυχὰς τῶν κατοίκων τῆς Τεργέστης, ὄλα τὰ θέατρα, ὄλα τὰ καφενεῖα καὶ ὄλα τὰ ζυθοπωλεῖα, ἐνό- μιζες ὅτι θὰ λάβωσι ζωὴν, θὰ κινηθῶσι, θὰ περιπατήσωσιν ὡς εἰς ἄνθρωπος, τοσαύτην ζωὴν περιέκλειον ἐν ἑαυτοῖς τὰ κρησφύγετα ἐκεῖνα τῶν καταδικωμένων ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπων.

'Εκεῖ οἱ ἀπόγονοι τῶν γυμνῶν κατοίκων τοῦ παραδεί- σου, μετέβαλλον εἰς παράδεισον γυμνὰς αἰθούσας, με τὰς χρυσᾶς αὐτῶν ἐσθῆτας, τὰ ἀδαμάντινα περιδέραια, τὰς ἀν- θοστολιστούς κεφαλὰς, τὰ σφριγγῶντα στήθη, τὰς ἡμιγύ- μνους κνήμας. 'Εκεῖ ἡ προπατορικὴ ἡμῶν μόνη γλῶσσα ἐ- διδε τὴν εἰκόνα τῆς πυργοποιίας, ἀφοῦ καὶ ἡ 'Ελληνικὴ ἐν τῇ γλωσσικῇ ἐκείνῃ confusio ὡς καρσογίλιον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἦντήχει. 'Εκεῖ ὁ Γάλλος ἔτινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Γερμανόν, ὁ 'Ιταλὸς συνέκρουε τὸ κύπελλον του μετὰ τοῦ Αὐστριακοῦ, ὁ 'Αγγλὸς ἐπινεν εἰς ὑγείαν τῶν Μπουαρε, καὶ ὁ 'Ελληὴν ἀντήλλασε θερμότατον ἀσπαρμόν με τὸν 'Οθωμαν- νὸν καὶ μάλιστα τὴν 'Οθωμανίδα! . . .

Τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας, οἱ ἄνδρες εἶχον ἐγκατα- λείψει τοὺς οἴκους των, αἱ γυναῖκες τοὺς συζύγους των, καὶ τὰ παιδιὰ τὸν διδάσκαλόν των. Γενικὴ καὶ ἀπόλυτος ἐλευθερία! 'Υπὸ τὴν προσωπίδα ὁ σύζυγος αἰσθηματολόγος πρὸς τὴν ἄγνωστον σύντροφόν του, ὁ ἀδελφὸς ἐσυνθηκολό- γηαι πανύχιον μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ,

καὶ ντροπαλὴ τὴν ἐφερνε εἰς τοῦ Παπὰ τὸ σπῆτι!!..

(περίπου ἐκ τῆς Ξενητεῖας τοῦ Παράσχου.)

'Εν τούτοις ὁ Θεὸς ἠδδόκησε νὰ καταστῆλῃ τὴν ὄργην αὐτοῦ, ἢ μάλλον νὰ δώσῃ τόπον τῇ ὄργῃ, ἀφοῦ ὁ διάβολος κατήρχε τῆς κολάσεως ἐκείνης, καὶ ἡ βροχὴ ἐπὶ τρεῖς μόνον ὥρας μετὰ μεσημέριαν νινὰ κατέπαυσε. Διπλὴ σιρῆ ἀμαζῶν κατέχουσα ἔκτασιν κατὰ μήκος ὡς ἐκείνην τῶν ἡ- μετέρων ἀποκρέω ἀπετέλει τὴν παγήρυριν γοθ δρόμον (jesta del corso). Αἱ ἀμαζαὶ ἐκείναι περιέκλειον — ὡς μπομπονιέραι — τὰς ὠραιότερας ὑπάρξεις τῆς Τεργέστης. Παρὰ τὴν ἀνήγητον ἢ μίαν σειράν, ὅπταν ἡ ἄλλη κατήρ- χετο εἰς τρόπον ὥστε ἐβλεπον καὶ ἐβλέποντο ὄλοι. — Τὸ σύστημα αὐτὸ τῆς ἀμαζοδρομίας ἡμεῖς ἀκόμη δὲν ἤδυνῆ- θημεν νὰ κατανοήσωμεν, προτιμῶντες τὴν ἀπλοποίησιν εἰς ὄλα, καὶ διὰ τοῦτο, ὡς νεοσύλλεκτοι εἰς ἓνα στίχον, καὶ ὡς μονοκόκκαλοι κατὰ μίαν διεύθυνσιν αἱ ἀμαζαὶ ἡμῶν περιστρέφονται ἀδιακόπως, ὥστε ἐκάστη αὐτῶν δὲν δύνα- ται ἢ νὰ κατοπτρίζηται ἀενάως εἰς τὰ ὀπίσθια τῆς προ- γηθείσης, καὶ ν' ἀποδίδῃ τὰ ἴσα εἰς τὴν ἐπομένην. —

'Αλλ' ὁ κομφοτοπόλεμος τῶν ἀποκρέω τῆς Τεργέστης ἐ- χει τὸ ποιητικόν — καὶ ἴσως τὸ ἰδανικόν διὰ τοὺς ἀ- ζιωματικούς τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ. — Πολλὰ χιλιάδες φοριζίνων ἐκποιούνηται κατ' ἔτος εἰς κομφοτὰ μεγέθους σκαῖ- ὤν, ἅτινα ῥίπτονται κατὰ τῶν γυναικῶν, ὡσεὶ αὐταὶ ἦσαν ὄργυρες ἢ τρυγῶνες! 'Αλλὰ καὶ αἱ κομφοτοβόλουμαι ἀ- μύνονται ἠρωϊκώτατα, πολλάκις μάλιστα — ὡς αἱ Σου- λιάτιδες ποὺς Τούρκους — κατασυντρίβουσαι τοὺς ἐπιτιθε- μένους. — Παρόμοιον τοῦ κομφοτοπολέμου αὐτοῦ ἡμεῖς ἐ- χομεν τὴν γασουλᾶδα, ἐθνικώτατον προῖον, τὸ ὅποιον ἀ- πορον πῶς οἱ ποιηταὶ μας δὲν παρενέθηκον ἔτι εἰς πτυχὴν τινὰ τῆς φουστάνελλας, ἀφοῦ μάλιστα ἡ γασουλᾶδα τῶσον πιστῶς ὁμοιοκαταληκτεῖ μετὰ τὴν 'Ελλάδα! — Πλὴν τού- του ἀνοθεσμαι φέρουσαι κήπους ὀλοκλήρους καμελιῶν δι- θουταὶ εἰς τὰς κυρίας τῶν ἀμαζῶν. — 'Ανε τῶν 200 φράγκων δύναται ν' ἀξίξῃ μίᾳ τοιαύτῃ ἀνοθεσμῇ, προῦ- ποτιθεμένου ὅτι αἱ καμελίαι ἐνταῦθα εἶναι πολυπληθέστε- ραι τῶν ῥόδων ἐν 'Αθῆναις, ἀφοῦ καὶ οἱ οὐγγρικοὶ τῶν ἀ- μαζῶν ἵπποι φέρουσι τοιαύτας ἐπὶ τοῦ μετώπου των, ὡς πολλοὶ τῶν ἡμετέρων βρακάδων ἐπὶ τῶν ὠτίων των γα- ρύφαλα! —

Τρεῖς μόνον ἐν τούτοις ὥρας διήρκεσεν ἡ ἀρματοδρομία αὐτῇ, καὶ πάλιν ἐνσκήψαντος τοῦ κατακλισμοῦ, ἐκ ζητοτυ- πίας τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες κατεβίβασαν τὸν παράδεισόν του εἰς τὴν γῆν! . . .

Εἶναι ἤδη ἡ ἐβδόμη ἐσπερινὴ ὥρα. Πολλοὶ γευματίζουσι, ἄλλοι δειπνοῦσι καὶ ἄλλοι προγευματίζουσι, διότι ἡ ὥρα αὐ- τὴ ἐκ τῶν 72 τοῦ trinocium ἐν Τεργέστη καρναβαλίου, οὐ-

δὲν ὀρισμένον σημεῖον ἀποτελεῖ. Τὴν ἐνάτην ἤρχιζεν ἐν τοῖς θεάτροις ἡ ἑορτὴ τῶν ἀνθέων (feste de fiori) καὶ ἐν ταῖς αἰθούσαις οἱ χοροὶ. — Τὸ Πολυθέαμα εἶναι ὁ βασιλεὺς τῆς ἑορτῆς ταύτης. — 'Εξ χιλιάδες ἀνθρώπων εἶχον ἐπὶ- βάλλει εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἀμφιθεάτρου αὐτοῦ, ἐγκλείον- τος ὅλην τὴν ἀνοιξὴν τῶν ἀνθέων καὶ τῶν καρδιῶν. Μουσι- καὶ δύο πληροῦσι τὴν αἴθουσαν διὰ τῶν μελωδικωτέρων ἡ- χῶν' ἐν τούτοις οὐδεὶς χορεύει διότι ὁ χῶρος τῆς αἰθούσης μόλις τὸν ἐπιτρέπει νὰ ἴσταται ὀρθος. 'Η ἀπέραντος τοῦ θεάτρου αἴθουσα εἶχε μεταβληθῆ εἰς μικρὸν κουτίον, ἐν ᾧ ὁ κόσμος en Paté de fois gras περιεκλείετο. Τὴν αὐτὴν εἰκόνα παρουσιάζουσι καὶ τὰ λοιπὰ θεάτρα. Αἱ χεῖρες καὶ οἱ πό- δες μένουσιν ἀκίνητοι, αἱ κεφαλαὶ μόνον κινουῦνται, ἐπιπλέ- ούσαι ὡς κολοκύνθαι ἐπὶ τῆς παρακώδους ἐκείνης θαλάσσης, ἢ ὡς μελανὴ σινδὼν νεογνῶν βατράχων ἐπὶ λιμναζόντων ὕδατων.

Καὶ συνευρίσκονται ὄλαι αἱ τάξεις τῶν ἀνθρώπων ἐν τῷ πανδοχείῳ ἐκείνῳ θεάτρῳ. 'Ο κύριος, ἐπὶ παραδείγματι, εἶχε vis-a-vis εἰς ἓνα τετράχορον τὴν ὑπερτίραν αὐτοῦ' ἢ κυρία εἶναι engagée εἰς ἓνα χορὸν μετὰ τὸν ὑπερτίραν της' ἢ κόμισσα μετὰ τὸν ἀπλοῦν πολίτην, καὶ ἡ κόρη τοῦ τραπε- ζίτου μετὰ τὸν θυρωρὸν τοῦ τραπεζικοῦ γραφείου τοῦ πατρὸς της! . . . Δὲν δύναμαι νὰ ἐνοήσω τελειότεραν τὴν εἰκόνα τῆς δημοκρατίας. — 'Ημεῖς ὅμως ἐν 'Ελλάδι τὴν ἐνοοῦμεν ἄλλως' τοῦλάχιστον ἐκ τοῦ στόματος ἄγαν φιλελευθέρου 'Ελληνοῦ μετὰ νυκτερινὴν ἴσως ἐφοδὸν καὶ ἀποτυχίαν κατὰ ποιητικὸν θυλακίον, ἤκουσα λεγόμενον μετὰ πόνου πρὸς τὸν σύντροφόν του:

— Γιὰ αὐτὸ ρε ἀδερφε, μ' ἀρέσει ἐμένα ἡ δημοκρατία!.. ἀλλὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ταραξῇ τὸν κύκλος τῶν δη- μοκρατικῶν σου αἰσθημάτων ἀφοῦ ἐν 'Ελλάδι, καὶ εἰς ἐπο- χὴν δημοκρατικωτάτων χρόνων, ἐμπατάζετο καὶ ἡ θεομήτωρ αὐτῆς τῆς τὴν προσωπομῖαν Παναγιᾶ ἢ κλεφτρίνα! . . . 'Εν τούτοις ἡ βροχὴ δὲν θέλει νὰ παύσῃ! καὶ εἶναι τό- σον ραγδαία τὴν τρίτην καὶ τελευταίαν ἡμέραν, ὥστε ἐὰν ἄλλος τις Δαρβίνος ἐβλεπε τοὺς κολυμβῶντας ἐπὶ τῶν ὑδά- των ἀνθρώπους, δὲν θὰ ἐδίσταζε ν' ἀποδείξῃ ὅτι, ἀν οἱ ἄνθρωποι δὲν ἦσαν ἀπόγονοι τῶν χηνῶν, ἦσαν ὅμως ἀναμ- φισθητῆτες μασκαράδες! !

Πάλιν λοιπὸν τὴν ἐσπέραν εἰς τὰς λέσχας, τὰ ζυθοπω- λεῖα, τὰ θεάτρα. Τὸ Communaie δίδει τὴν Cavalchina του. Κατ' αὐτὴν τὴν ὑστάτην — ἐλληνικῶς εἰπεῖν — ρανίδα τοῦ αἵματος τῶν ἀποκρέω οἱ κύριοι παρευρίσκονται en habit, αἱ κυρίαὶ décolletées. Τὸ décolleté αὐτὸ με φέρει εἰς ὀρθο- τάτην-κατ' ἐμὲ σκέψιν πῆν ἔφη. Διὰ τὴν ἐνφ εἰς τὰς γυναῖ- κας εἶναι ἐπιβεβλημένον νὰ μεταβαίνωσιν εἰς τοὺς χοροὺς ντεκολεῖ, εἰς τοὺς ἄνδρας δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ παρευρίσκωνται τοῦλάχιστον ἔσμανικῶς; 'Εν τούτοις τὰ θεωρεῖα τοῦ θεάτρου δὲν ἐκθέτουσι μόνον γυμνὰς ὠραιότη- τας, ἀλλὰ καὶ ἀδαμαντίνους, καὶ χρυσᾶς, ἀφοῦ ἡ φέρουσα τοὺς περισσοτέρους ἀδάμαντας ἢ τὸν βαρύτερον χρυσὸν θεω- ρεῖται ἡ ἡγεμονίς τῆς πανηγύρεως ἐκείνης. Δὲν εἶναι λοι- πὸν θέατρον τὸ Communaie τὴν ἐσπέραν αὐτὴν, ἀλλὰ χρυσο- χορεῖον, ἢ ἀδαμαντοπωλεῖον' καὶ ἐγὼ εἰς τὴν θαμβούσαν ἐ- κείνην Καλλιφρονίαν ἐμνήσθην περισσοτέρον τοῦ Λεούκοιτις ἢ τοῦ Δὸν Ζουάν! ! !

Τὴν ἐπομένην, (Τετάρτην) ἅπανα ἡ Τεργέστη ἐπ' ὄχλη-

μασι εἰς τὸν περίπατον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου. Τὸ ψῆφος εἶναι ὀριμὸν, ἀλλ' ὁ κόσμος τόσον θυμωμένος ἐκ τῆς χθελισινῆς βροχῆς, ὥστε τὸ θερμομέτρον εἶναι ὑψωμένον πολλοὺς βαθμοὺς ἄνω τῆς φυσικῆς αὐτοῦ καταστάσεως. Τετρακόσια! νῦν ἀμαξαὶ ἀποτελοῦσι τὴν παρήγυριν τοῦ δρόμου. Δύο μουσικαὶ κατέχουσι τὴν ἄκρὰ τοῦ περιπάτου. Κάτωθεν αὐτοῦ καὶ εἰς Παρασκευαῖδον ἐκτασιν ἀπλοῦται ἡ θάλασσα τοῦ Ἄδρια. Ὁ ἥλιος — μασκαρᾶς μὲ μαῦρο δόμινο — δὲν φαίνεται πουθενά! Ὁ Αὐστριακὸς στόλος εὕρεται παρὰ τοὺς πόδας μας* ἐὰν ἤμεθα Χριστοὶ θὰ μετεβαίνομεν μέχρῃ αὐτοῦ περὶ. — Περὶφέρονται λοιπὸν ἀντιθέτως δύο σειραὶ ἀμαξῶν περικλείουσαι ἐν ἑαυτοῖς θαυμαστάς ὠραιότητας, ἐν αἷς διακρίνονται κατ' ἐξοχὴν αἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰσραὴλ, — καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ Ἰουδαίων μοὶ ἀρέσκει νὰ τελειώσω τὴν ἀλληλογραφίαν μου μὲ μίαν παρομοίωσιν. — Ἐκάστη τοῦτέστιν τῶν ἀμαξῶν ἐκείνων, ὠμοιάζει μὲ κόφραν ἐβραίου πωλοῦντος τὰ λεπτότερα, ἀλλὰ καὶ εὐθραυστότερα ὑαλικά! —

Dock.

Υ. Γ. Ὁ ἥλιος μόλις περὶ τὴν δύσιν του ἐξεμασκαρεύθη! . . . Τὸν ἐγνωρίσαμεν ὅλοι!

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

VII

Μὲ τὰ τραγοῦδια μου ταῖς ὠμορφαῖς σου
Σκοραρίζ' ὀλοῦθετε σὰν ταῖς μπαταῖς σου
Ἕμαι νεράκι σου, ἂν εἶσαι ἀνθός μου,
Ἕμαι τὸ λάδι σου, ἂν εἶσαι φῶς μου.

Νερό, καὶ σώνομαι γιὰ νὰ ἀνθίζης,
Λάδι, μὰ καίομαι γιὰ νὰ φωτίζης . .
Ζωὴ τὰ κάλλη σου σὲ ὄλους δίνου,
Μόνο τὸν ψάλτη σου μαραίνουν, σβύνου.

VIII

Ἀδέρφια μου, τί θέλετε κοντά μου;
Γλυκειαῖς παρθέναις, τί μὲ τριγυρίζετε;
Ἦ εἰκοσὶ μου χρόνια, 'ς τὴν καρδιά μου
Τόσκις ἐλπίδες τί μοῦ ψιθυρίζετε;

Δὲ διώχοντες, χαραῖς μου, αὐτὴ τὴ θλίψι . . .
Ὁ ἥλιος ἕνας εἶνε, καὶ σὰν λείψη,
Ὅλα τὰ ἄλλ' ἀστέρια 'ς τὸν αἰθέρα,
Ὅλα μαζῆ, δὲ φέρνουν τὴν ἡμέρα!

IX

Ἄχ! τί βραδιαῖς, ὅταν κι' οἱ δυὸ, δύο ψυχαῖς μὲ μιά καρδιά,
Ἐπερπατούσαμε μαζῆ ἐκεῖ 'ς τὴν ἡσυχὴ ἀμμουδιά*

Ἄχ! τί στιγμαῖς, ὅταν δειλὰ μέσα 'ς τὸ χέρι μου κλειστὸ
Ἐτρεμε, βρῦσι ἡδονῆς, χεράκι κάτασπρο, ζεστό.

Ἄχ! τί καῦμοι, ὅταν σκυφτοὶ, μίαν καρδιά μὲ δύο ζωαῖς,
Ἄνακατόναμε γλυκὰ ταῖς φλογισμέναις μας πνοαῖς . . .

Τώρα πεθάναν ἡ βραδιαῖς μὲ ταῖς στιγμαῖς, μὲ τοὺς καῦμοὺς
Καὶ μοναχὴ κληρονομιά μ' ἀφίνου ἀναστεναγμοῦς.

X

Ἔχε χυμένα χτῆς ὀλόγουρά της
'Σ τοὺς ὄμους της, 'ς ταῖς πλάταις, τὰ μαλλιά της
Βασίλισσ' ἂν ἐγίνεταν, στεράνι
Δὲ θάχε ὠραιότερο νὰ βάνη.

Θαρροῦσε, Κασσιανὴ μετανοιωμένη
Πῶς ἦταν ἔτοιμη νὰ γονατίσῃ,
Μὲ τὰ λυτὰ μαλλιά της δακρυσιμένη
Τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ σφογγίσῃ.

Τὴν ἐστολίζαν σκόρπια ὀλόγουρά της
Μὲ κάλλη καὶ ἀγγέλου ἀγιώτερα . . .
Καὶ ὅμως . . . τᾶχε ἀπλάσ' ἡ πονηριά της
Γιὰ νὰ ψαρῆψῃ θύματα εὐκολώτερα!

Κωστής.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Γαλακτοχον ἄλευρον τοῦ Καρόλου Λάπ
Farine Lactée Lapp

ἢ

Εὐεργετικὴ τροφὴ διὰ τὰ παιδιά κατὰ τὸν ἰατρὸν
κ. Α. Ζίννην καθηγητὴν τῶν παιδικῶν νοσημάτων καὶ
διευθυντὴν τοῦ Βρεφοκομείου Ἀθηνῶν.

Παύσατε νὰ τρέφετε τὰ τέκνα σας μὲ ἀραροῦτι, σιμιγδάλι καὶ ρίζι, ἂν θέλετε νὰ μὴ προσβληθοῦν ἀπὸ διάρροϊαν, ἀπὸ χρονίαν δυσπεψίαν, ἀπὸ ἀτροφίαν, καὶ τέλος ἀπὸ τὸν θάνατον, καὶ τρέφετε αὐτὰ μὲ τὸ εὐεργετικὸν Γαλακτοχον Ἄλευρον τοῦ Καρόλου Λάπ, τὸ ὁποῖον ἀπεδείχθη ὡς τὸ μόνον κατάλληλον πρὸς ὑγιεινὴν θρέψιν τῶν παιδῶν.

Ἐβρίσκεται εἰς κουτία φέροντα τὸν τρόπον τῆς χρήσεως καὶ πωλεῖται ἐν μόνῳ τῷ φαρμακευπορείῳ **Κ. Ὀλυμπίου** ὁδὸς Ἐρμού ἀριθ. 206.

020 294
L55 17
282 42
016 95
125 571
569 127
127 901
145 28
408 55
562 521
028 221
414 351
145 501
072 151